

Πώς βρέθηκα εδώ;

Δεν ξέρω...δεν θυμάμαι...έχει περάσει και τόσος καιρός!

Θυμάμαι τον κήπο. Θυμάμαι και το Λενάκι μωρό, που όλο γελούσε και έτρεχε, κούναγε τα χέρια της σαν πεταλούδα, ερχόταν κοντά μου για να παίξει και πότε-πότε με χαϊδεύε απαλά. Όταν ήταν μωρό το Λενάκι δεν μπορούσε να πει το όνομά μου και με έλεγε Μάκο. Έγινε η νονά μου και από τότε όλοι με έλεγαν Μάκο. Αιθέριο πλάσμα, χαρισματικό, έφερνε πάντα το φως. Την λατρεύω, καταλαβαίνετε.

Έλεγα λοιπόν, πως το πρώτο που θυμάμαι, νομίζω, είναι ο κήπος. Χώμα που μύριζε με την βροχή, δέντρα πολλά, και λουλούδια, κυρίως τριανταφυλλιές και γαρδένιες. Πόσες γαρδένιες! Μοσχοβολούσε ο τόπος! Ο κυρ-Γιώργης είχε στρώσει πλάκες μπροστά στην είσοδο του σπιτιού και λίγο προς τα δεξιά, κάτω από την μεγάλη λεμονιά, εκεί που έκανε σκιά τα μεσημέρια. Έβαλε και ένα τραπέζι και καρέκλες που μάζεψε από εδώ και από εκεί και το 'κανε το κέντρο του σπιτιού.

Δεν ήταν εύκολο... Έψαχναν και έβρισκαν ή έφτιαχναν πράγματα με τα χέρια τους, ειδικά τον καιρό που ο κυρ-Γιώργης δεν έβρισκε δουλειά.

Η κυρά-Φιλιά, πάλι, σπάνια καθόταν στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι του κήπου.

Σηκωνόταν πάντα πρώτη, να είναι έτοιμη όταν θα'ρθει η ώρα να ψήσει τον καφέ του Γιώργη, και όλη μέρα μπαινόβγαινε, μια το ένα, μια το άλλο, να φροντίσει το σπίτι και την οικογένεια. Μόνο, να, καμιά φορά, το χάραμα, πριν ξυπνήσει το σπίτι, την έβλεπα με τον καφέ της να κοιτάει το χώμα. Αναπολούσε τα παλιά, θαρρώ. Της έλειπε ο οντάς της, το βασίλειο της, και η κουζίνα με το μεγάλο τουράκι¹ που ήταν αραδιασμένοι τετζερέδες², κιούπια, καβανόζια³, και όλα τα καλά της γης. Πού να

---

¹ πάγκος

² κατσαρόλες

³ Πήλινα αγγεία

βρεις καλά μπαρμπούνια εδώ; Πού τα χτένια και τα μύδια τα τσακιστά; Και πώς θα μεγαλώσουνε σωστά ετούτα τα παιδιά αν δεν τρώνε σωστά; Σηκωνότανε απότομα μετά και σκούπιζε τα δάκρυα της, μη σηκωθεί ο Γιώργης και την δει, και ανασκουμπωνόταν. Ήταν το μυστικό μας αυτά τα λεπτά...

Θυμάμαι μια μέρα καλοκαιρινή που το σπίτι ήταν ανάστατο. Ή μήπως ανοιξιάτικη; Μπα, δεν έχει σημασία, θυμάμαι τις γαρδένιες που ήταν ολάνθιστες. Άκουγα την Φιλιώ που φώναζε στον Γιώργη ν' ανέβει στην σκεπή να φτιάξει εκείνο το κεραμίδι, «πώς θα μας βρούνε έτσι, τσαπατσούληδες και ακαμάτηδες, με το σπίτι γκρεμισμένο»; Φώναζε στην Ευτυχία, την μεγάλη, να φέρει τους καλούς τους τσεβρέδες από το σεντούκι, «με προσοχή! Μη τα ρίξεις στα χώματα, έτσι που τρέχεις, δεν λες καλά που πρόλαβα και τους κέντησα; Τίποτα δεν θα'χαμε!», φώναζε και στον Δημητρό να μην πλησιάζει τους τετζερέδες: «Υπομονή γιαβρί μου! Παπαπά, ζωή να'χει! Τι λιχούδικο παιδί!» Το Λενάκι μου σε μια άκρη, κοντά μου, γελούσε και χόρευε με τα μικρά της ποδαράκια και πότε-πότε έσκυβε και με χαϊδευε και όλο έλεγε, «λεω-φο-ρείο», πότε συλλαβιστά και πότε τραγουδιστά.

Μετά κατάλαβα. Που ήρθε ο Αλέκος, ο μικρός αδελφός της Φιλιώς, με την γυναίκα του και καθήσανε στο μεγάλο τραπέζι στην σκιά, κάτω από την επιδιορθωμένη κεραμοσκεπή. Η Φιλιώ είχε μαγειρέψει τα αγαπημένα του Αλέκου, χουνκιαρ-μπεγιεντί και γιαρτλου κεμπάπ και ντολμαδάκια, και για επιδόρπιο μαλεμπί. Και να οι χαρές και να τα γέλια και τα παινέματα. Και λέγανε για αυτό το λεωφορείο, που μπήκε επιτέλους και θα μπορούν να βλέπονται συχνά. «Και για τον Γιώργη θα'ναι πιο εύκολο, να βρει μια καλή δουλειά και για τα παιδιά, να τα φέρεις να δούνε λίγο την πόλη. Να τα πάμε και στο ζαχαροπλαστείο, που θα αρέσει του Δημητρού». Μόρφαζε η Φιλιώ στο άκουσμα, σιγά τα γλυκά, και ξαναρχίζανε τα πειράγματα και τα γέλια. Πρώτη φορά τέτοια χαρά στο σπίτι. Μετά ήρθαν κι' άλλες, αλλά την θυμάμαι γιατί ήταν η πρώτη.

Είναι κάποιες στιγμές που χαράσσονται στην μνήμη, ποιος ξέρει γιατί... Τα συναισθήματα πιστεύω. Και οι μυρωδιές! Οι εποχές περνούσαν με τα αρώματα του κήπου και ο ρυθμός του σπιτιού οριζόταν με τις μυρωδιές της Φιλιώς. Η μέρα ξεκινούσε πάντα με τις μυρωδιές από τα μαγειρέματα και όταν όλα ήταν στην θέση

τους και υπήρχε ηρεμία ερχόντουσαν οι μυρωδιές από την λεβάντα και το πατσουλί, που η Φιλιώ έβαζε σε πουγκάκια για να αρωματίζει τις ντουλάπες. Τέλος πάντων... Θυμάμαι μια μέρα, πολύ αργότερα, που είχαν βάλει όλοι τα καλά τους για να πάνε στην πόλη. Θα τους πήγαινε, λέει, ο Αλέκος σ' ένα καινούργιο ζαχαροπλαστείο που άνοιγε εκείνη την ημέρα και ήταν σπουδαίο γεγονός. Το Λενάκι μου, στροβιλιζόταν στον κήπο με το καινούργιο λεμονί φόρεμα και περίμενε τους άλλους να ετοιμαστούν.

Θυμάμαι που γύρισαν συννεφιασμένοι, κάτι έλεγαν για κάποια «Ελλη», και, όταν το σπίτι ησύχασε, η Φιλιώ έκατσε στο μεγάλο τραπέζι του κήπου και έβαλε το κεφάλι στα χέρια. «Όχι, Παναΐα μου, όχι πάλι...»

Θυμάμαι και εκείνο το πάρτυ, ήταν μετά τα χρόνια τα δύσκολα. Είχαν αλλαχτεί και τα κεραμίδια στην σκεπή. Το Λενάκι μου, κοτζάμ κοπέλα πια, όμορφη και λαμπερή, στεκόταν δίπλα στον Κώστα, τον «υπασπιστή». Έτσι τον έλεγε ο Γιώργης. Τους έβλεπα κάθε πρωί που περίμεναν στην πόρτα του κήπου με εκείνο το άλλο το αγόρι, να συνοδεύσουν το Λενάκι στο σχολείο. Τους έβλεπε και ο Γιώργης και της φώναζε να βιαστεί, «ήρθαν οι υπασπιστές» έλεγε με αυστηρό ύφος, και το Λενάκι του έδινε ένα φιλί και έτρεχε. Η Λένα και ο Κώστας, λοιπόν, μαλώνανε με ένα άλλο ζευγάρι

και οι φωνές τους έφτασαν στην Φιλιώ, που βγήκε έξω σκουπίζοντας τα χέρια στην ποδιά της.

«Τι έγινε πάλι; Λένα!»

«Δυο τραγούδια μείνανε μαμάκα!»

«Και ιστέ; Και τι μ' αυτό; Πάλι για αυτόν τον διάολο μαλώνετε;»

«Ναι, αλλά είναι η δική μας η σειρά να γυρίσουμε την παγωτιέρα!»

«Λένα! Τι καμώματα είναι αυτά; Μην ξεχνάς, εδώ είναι το σπίτι σου. Άντε, μην το πάρω το παλιόπραμα και το πετάξω!»

Ξαναγυρνούσε φουριόζα στην κουζίνα η Φιλιώ, κατέβαζε το κεφάλι το Λενάκι, την παρηγορούσε ο Κώστας, και ξαναρχίζαν τον χορό. Και έτρεχε με την αλλαγή του τραγουδιού το άλλο ζευγάρι να πιάσει τα χερούλια και να ανακατέψει την παγωνιέρα. Όλοι με την σειρά, μέχρι να γίνει το παγωτό. Οι τελευταίοι όμως, όταν πια το παγωτό έπηξε και γύρναγε με δυσκολία, έπαιρναν να φάνε και απ' τον κάδο! Διπλή μερίδα γι' αυτούς. Και ασταμάτητα τα γέλια. Πάντα μου άρεσαν αυτές οι βραδιές, και ας έπεφταν καμιά φορά πάνω μου με δύναμη.

Θυμάμαι και ένα βράδυ αργά που το Λενάκι μου γύρισε σπίτι κλαίγοντας. Έκατσε στο μεγάλο τραπέζι του κήπου και έκλαιγε, έκλαιγε, σπάραζε η καρδιά σου να την ακούς. Το σπίτι πίσω της σαν να την αγκάλιαζε, και εκείνη όλο έκλαιγε, έσπαγε την ησυχία της νύχτας σε χίλια κομματάκια με τα αναφιλητά της. Βγήκε η Φιλιώ με την ρόμπα από τις σκιές και την πήρε αγκαλιά. Της κρατούσε το κεφάλι στο στήθος, όπως όταν ήτανε μωρό, και την λίκνιζε: «Σσος, σώπα κοκόνα μου, σώπα, όλα καλά

θα πάνε. Σσςς, μην κλαίς. Πες στην μαμάκα, τι έγινε;» Εκείνη, προσπαθούσε να αρθρώσει μέσα από τους λυγμούς.

«ο Κώστας...»

«τι, τι έπαθε;»

«Θα φύγει!»

«τι εννοείς;»

«θα φύγει σου λέω! πήγαμε στου Ζώναρ'ς και με κέρασε σοκολατίνα και μου είπε πως θα φύγει. Δεν υπάρχει μέλλον, λέει εδώ, δεν τον χωράει αυτό το μέρος...θα πάει στην Αμερική να βρει δουλειά. Είναι πολύ άσχημα, λέει, τα πράγματα εδώ, δεν έχει νόημα. Ετοιμάζει τα χαρτιά του και θα φύγει»

Η Φιλιώ αναστέναξε. Ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος... Πόσος κόσμος ξεριζωνόταν και έφευγε, να βρει κάτι καλύτερο, μια ευκαιρία. Όλοι αυτό συζητούσαν τελευταία. «δεν είναι εύκολο κοκόνα μου...δίκιο έχεις και συ, πονάς και στεναχωριέσαι. Αλλά γι' αυτόν θα είναι δέκα φορές πιο δύσκολο...άκου και μένα, ξέρω. να σκέφτεσαι πως πάει για καλύτερα, και ποτέ δεν ξέρεις τι θα φέρει ο καιρός». Ύστερα, έβγαλε από την μπλούζα της μια αλυσίδα με έναν σταυρό και το πέρασε λαιμό της μικρής της «αυτό το έφερα μαζί μου. Δεν μπορούσαμε να πάρουμε τίποτα έτσι όπως φύγαμε, μόνο σταυρούς και εικόνες βάλουμε κάτω από τα ρούχα. Ήταν της γιαγιάς μου. Στο φύλαγα, μα ήρθε η ώρα νομίζω. Η Παναΐα, κορίτσι μου, θα μας φυλάει και θα φυλάει και αυτόν εκεί που πάει, να γίνουν όλα για καλύτερα. Να, πώς βρήκαμε εμείς αυτό το σπίτι και μας αγκάλιασε και φτιάξαμε καινούργια ζωή σ'αυτή την πόλη; Και πόσοι σαν εμάς... Όλα θα πάνε καλά, κόρη μου, θα δεις. Μην κλαίς»...

Όταν τον Γιώργη τον έστειλαν στο νησί να δουλέψει το σπίτι ερήμωσε. Λες και η σκιά το νικούσε το φως, κάθε μέρα. Μαράζωσαν οι τριανταφυλλίες και ο κήπος έδειχνε άδειος χωρίς το μεγάλο τραπέζι, που είχε μεταφερθεί με τις καρέκλες του στο σαλόνι. Όγκοι μεγάλοι σκεπασμένοι με σεντόνια παντού και το τραπέζι μες στην μέση. Μια φοβερή, παγωμένη ησυχία παντού. Δεν ξέρω πόσο κράτησε. Μήνες; Χρόνια; Δεν ξέρω. Χρόνια, σίγουρα. Λες και στάθηκε ο χρόνος. Το μόνο που θυμάμαι ήταν εκείνο το πρωινό που με ξύπνησαν οι φωνές της Φιλιώς «Α! Α! Α Παναΐα μου, το σπίτι μου! Άκου να δεις, ποιος να μου το' λεγε πως θα'λεγα αυτήν την πόλη σπίτι μου μια μέρα και θα την λαχταρούσα! Γιώργη! Κάνε γρήγορα!

Έχουμε πολύ δουλειά! Θα πέσει η σκεπή να μας πλακώσει έτσι όπως τα αφήσαμε, μη σου πω για τον κήπο! Γρήγορα! Πρώτα να βγάλουμε το τραπέζι, άντε...»

Και ήταν και εκείνο το άλλο βράδυ... το βράδυ που μύριζε καμμένο...

Θυμάμαι πως μπήκε η Λένα από την πόρτα του κήπου. Την είχαμε αλλάξει και αυτή, τέρμα τα ξύλα. Είχαμε πλέον μια ωραία, μεγάλη, πράσινη καγκελόπορτα, που έκανε έναν φοβερό μεταλλικό ήχο κάθε φορά που κάποιος την άνοιγε με δύναμη. Όπως τότε.. Το Λενάκι μου μπήκε με το γνωστό χορευτικό της βάδισμα και σταμάτησε απότομα βλέποντας τον Γιώργη να καπνίζει στην αυλή. Έκανε κρύο, αλλά ήταν η ευκαιρία του να βγαίνει στον κήπο του και να ρίχνει μια ματιά.

«Μπαμπά, κάτι γίνεται. Καίγεται η πόλη. Έχουν κλειστεί τα παιδιά στο Πολυτεχνείο και δεν βγαίνουν. Ακουσες τίποτα; Θα στείλουν τα τανκς λέει. Κατεβαίνει και κόσμος...» Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρόταση, είδε την Φιλιά να ξεπροβάλλει στην πόρτα και έσκυψε το κεφάλι. «Στο Πολυτεχνείο είπες;» οι δυο γερασμένες φιγούρες τράβηξαν ταυτόχρονα από μια καρέκλα και έκατσαν, σαν μια περίεργη χορογραφία. Η Λένα πλησίασε αργά, και μίλησε αργά, πάντα με σκυμμένο το κεφάλι «ναι... είναι και ο Γιώργης μας μέσα.. ο Δημητρός προσπαθεί να μάθει νέα... έχει δυο μέρες να γυρίσει σπίτι το παιδί». Έκατσε και αυτή δίπλα τους και αγκάλιασε την φουσκωμένη της κοιλιά. Πόσο να είχε μείνει; Δυο-τρεις μήνες νομίζω. «Αλλά δεν ανησυχούμε, όλα θα πάνε καλά!» τράβηξε από την μπλούζα τον σταυρό της προγιαγιάς και κοίταξε προς το μέρος μου. Ύστερα αγκάλιασε την μάνα και χαμογέλασε ενθαρρυντικά. «Όλα θα πάνε καλά, θα δεις. Μια χαρά θα' ναι το παιδί! Και κάτι καλό θα βγει! Άντε, πάμε μέσα γιατί η μικρή κλωτσάει και διαμαρτύρεται, κάνει κρύο. Θα μείνω εδώ απόψε, και αύριο βλέπουμε».

Και μετά ήρθαν οι μπουλντόζες.

Αρκετά μετά, θυμάμαι ήταν όλοι εκεί. Ο Γιώργης και η Φιλιώ ακίνητοι και παγωμένοι, εκείνη σχεδόν έκλαιγε, «Α! Α! Το σπίτι μου! Παναΐα μου, το σπίτι μας Γιώργη», εκείνος συνεχώς αμίλητος. Τα παιδιά και τα εγγόνια, κορίτσια λυγερά και άντρες ολόκληροι πια. Ακόμα και ο μικρός Γιώργης, αρχιτέκτων, με τα χέρια γεμάτα κάτι κυλινδρικά χαρτιά. Ναι, ναι, ήταν αρκετά μετά. Το Μαράκι ήταν ήδη μεγάλο παιδί, δεν έδινε πολύ μεγάλη σημασία στον σαματά, ίδια η μάνα της, χόρευε και χαμογελούσε και όλοι της φώναζαν να προσέχει και να μην πλησιάσει το σπίτι. Και τι σαματάς! Και σκόνη! Το 'χαμε ξαναδεί, βέβαια, σιγά-σιγά όλα τα σπίτια της περιοχής συνάντησαν την ίδια μοίρα. Αντι-πα-ρο-χή λέγεται. Πως άλλαξε η γειτονιά μας, δεν μπορώ να σας πω.. Ήταν φοβερό. Όχι όμως τόσο φοβερό όσο εκείνο το πρώτο χτύπημα, που έκανε το σπίτι να λυγίσει και τα κεραμίδια να σκορπίσουν στην γη. Τρομακτικό! Ναι, νομίζω αυτή είναι η σωστή λέξη. Είχαν όλοι παγώσει και παρακολουθούσαν αμίλητοι, κι ας ήταν για καλό, μέχρι που, ξάφνου, ακούστηκαν φωνές και το Λενάκι μου πετάχτηκε μπροστά σαν ελατήριο. «Ε! Σιγά! Προσοχή! Τον Μάκο! Μη χτυπήσετε τον Μάκο μου!». Έτρεξε κοντά της και ο μικρός Γιωργής να την βοηθήσει και βρέθηκα στα χέρια της. Με πήρε αγκαλιά και γυρίσαμε κοντά στους άλλους να δούμε τις μπουλντόζες. Έδωσαν μια στο κλονισμένο σπίτι και κείνο δεν άντεξε πια, σωριάστηκε... και μετά σκόνη... και σκοτάδι.

Το καινούργιο σπίτι είναι κίτρινο. Όχι πολύ ψηλό, δεν μοιάζει μ' αυτά τα ψηλά κουτιά που φαίνονται στον ορίζοντα και κρύβουν τα σύννεφα. Ποια σύννεφα, δηλαδή, δέντρα μεταλλικά βλέπεις, κε-ραί-ες, και μεγάλες γυαλιστερές επιφάνειες. Μαζεύτηκαν πάλι όλοι εδώ, η Ευτυχία, ο Δημητρός, τα παιδιά και τα εγγόνια, ήρθαν και κάποιοι καινούργιοι. Η Λένα έμεινε με το Μαράκι στο διαμέρισμα χαμηλά και δεξιά, εκεί που είναι η λεμονιά. Υπάρχει ακόμα η λεμονιά, ευτυχώς δεν την πήραν οι μπουλντόζες. Και η ροδιά υπάρχει, αλλά το χώμα καλύφτηκε από πλάκες και τα λουλούδια λιγόστεψαν. Το τραπέζι δεν χωράει πουθενά... «ότι πρέπει για το τζάκι» είπε η Ευτυχία, μαλώσανε με την Λένα, δεν ξέρω τι έγινε τελικά. Καμιά φορά με τον καλό καιρό μαζεύονται όλοι σ' ένα άνοιγμα στο πλάϊ για μπαρ-μπε-κιου. Έχουμε και

έναν ωραίο, μπλέ κάδο, στον δρόμο, ακριβώς απέναντι από την πόρτα μας. Είναι, λέει, «η ανακύκλωση».

Θυμάμαι το πάρτυ όταν έφευγε το Μαράκι. Ήταν όλοι εκεί, ήρθανε και οι φίλοι της Μαρίας, θυμήθηκα τα γέλια του παλιού καιρού. Μόνο η Λένα ήταν λυπημένη που θα έφευγε το κορίτσι της, αλλά προσπαθούσε να μην το δείχνει. Και όσο έλειπε η μικρή την έβλεπα πολλές φορές που καθόταν στο μπαλκόνι και έπαιζε τον σταυρό της στα δάχτυλα κοιτώντας το κενό... όπως τότε... όπως κοιτούσε η Φιλιώ το χώμα εκείνα τα μυστικά πρωινά.

Τέλος πάντων, έτσι είναι. Γυρνάει ο καιρός, οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν και τα σπίτια γκρεμίζονται και ξαναφτιάχνονται, βάζονται και ψηλώνουν. Γύρισε και το Μαράκι, χαμογελάει πάλι το Λενάκι μου, αν και έχει βαρύνει πολύ και τώρα τελευταία σέρνει και λίγο το βήμα. Πόσο την αγαπάω την νονά μου!

Λοιπόν, σ' αφήνω. Πάω σπίτι και θα τα πούμε το βράδυ.

Τι, δεν θα μείνεις για φαγητό;

Όχι, καλύτερα να πάω σπίτι. Να βγάλω και αυτά τα ρούχα, μυρίζουν καπνό. Τσούζουν και τα μάτια μου. Εσύ είσαι καλά;

Ο λαιμός μου με καίει, είναι τα δακρυγόνα, θα περάσει. Είχε πολύ κόσμο, ε;

Ναι...αλλά δεν νομίζω να έχει καμία σημασία... Άντε, πήγαινε, η μαμά σου θα ανησυχεί, να δει ότι γυρίσαμε να ησυχάσει.

Η μαμά μου ανησυχεί μονίμως! Είναι που μ' έχει μονάκριβη. Έλα τώρα, δεν θα μείνεις για φαγητό; Θα χαρεί και η μαμά, είσαι ο αγαπημένος της!

Μια άλλη φορά... Της το 'πες;

Όχι...αλλά το καταλαβαίνει νομίζω. Θα της το πω, πρέπει...αλλά είναι δύσκολο.

Θα της κοστίσει πολύ.

Και τι να κάνω; Το βλέπει, μήνες ψάχνω για δουλειά και δεν υπάρχει τίποτα. Νομίζεις και για μένα είναι εύκολο; Μου πήρε καιρό να τα στήσω όλα και να πάρω μια σειρά, και τώρα; Ποιος να μου το 'λεγε πως θα έπρεπε να αρχίσω πάλι από την αρχή; Ακούει και τους γύρω, βλέπει και την γειτονιά. Κλείνουν τα μαγαζιά, το ένα μετά το άλλο...

Άκουσε τις προάλλες που μιλούσα με τη Μυρτώ και με ρωτούσε μετά, πώς είναι η κατάσταση εκεί και τι μισθούς παίρνουνε και τέτοια...το περιμένει νομίζω.

Τι να σου πω βρε Μαρία; Πες της το, όσο γρηγορότερα τόσο καλύτερα... ΩΠ! Τι ωραίο!!!

Ποιο; Α!.. ο Μάκος...

Ο ποιος;

Είναι ο Μάκος μας. Ήταν μαζί μας από την αρχή, τον έβαλε ο παππούς όταν ήρθανε. Η μαμά μου δεν μπορούσε να πει το όνομά του όταν ήταν μωρό και μια μέρα τον ξαναβάφτισε και τους τον σύστησε. Για κάποιο λόγο το αγαπάει πολύ, αυτή το έσωσε από τις μπουλντόζες όταν γκρεμίστηκε το παλιό σπίτι και επέμενε να το ξαναβάλουμε εδώ. Δεν της άλλαζες γνώμη με τίποτα. Δεν το 'χες ξαναδει;

Όχι στην πόλη. Είναι πολύ όμορφο. Πως το λένε;

Ποδόμακτρο.

